

A Miasszonyunkról nevezett Szegény Iskolanővérek **1858** őszén, Magyarországra történő érkezéséről tudósít a **Religio**. Egyházi és Irodalmi Folyóirat 1858. november 16-i száma.

Alább – a lapban megjelent helyesírással – közöljük az Iskolanővérek **ünnepélyes fogadásáról** szóló írást.

Temesvár, sz. András hava elején. Sok hosszú év fáradsága valahára óhajtott sikerrel koronáztatott. Városunk mult hó 10-ke óta a kedves „iskola-nénéket” [iskolanővéreket] üdvözli keblében. Kegyes főpásztorunknak püspöksége első éve óta megkezdett s kitartó küzdelmei valamint számtalan áldozatai gyümölcse, hogy a nőnem sarjadékának eddig érezhetően elhanyagolt nevelésére ez egyházi megyében első nő zárda keletkezett, mely abban „anyaházként” alakulva már is kilátásban levő több fiók-házaknak alapjául szolgál. A nénikék száma 6-an vannak, kik közül öten három rendes fogadalomhoz a negyediket, a leányok tanítását is kapcsolják; egy pedig csak a rendes három fogadalmat tevé le, ki, míg a többien a leánykák nevelésével s tanításával foglalkoznak, ezek testi szükségéiről gondoskodik; még kettő váratik hozzájuk Münchenből. Miután pedig a fogadalmaikat letett szüzek szoros zár alatt vannak, egy világi nő van mellettök, ki a szükséges élelem s más kellékek megszerzésével s behozatalával van megbízva s egy még ezenfölül idejött másik világi nővel, a francia nyelv tanítónőjével fölváltva a rájuk bizott gyermekek gondját viselik az egyházban s a zárdán kívül, mert „Convictust” is nyitottak befogadva oly leánykákat hajlékukba, kik általok láttatnak el mindennel a csekély 300 pfnyi é. járulékért. Magyar honunkban ezen Münchenben keletkezett s ott főanyaházat bíró nő-rendnek ez első klastroma, bár egy negyed évszázad folytán, mióta t. i. fönnáll, 120 házat alapított, melyek közül nem kevés, számra 21 a tengeren túl, Amerikában létezik, hol különösen Baltimore, Buffalo s Rochester városokban két-két házuk van, s mindannyi egy közös rendfőnökné, a még most is élő tevékeny „rendalapítóné” kormányja s hatalma alatt áll, ki, mint egy második sz. Therézia, mindenhová, hol új ház alapítandó, személyesen utazik alapító-társa s lelkiatyja kíséretében a szükséges rendelkezések végett. Meglátogatta Temesvárt is Krisztusnak e választott jegyese mélt. püspökönknek megkeresése folytán, kivel megnézte Billét s Perjámos mezővárosokban szinte már létező kész helyiségeket is, hová azonban szüzeket mindeddig nem küldhete az egyének hiányában.

Mily nagy áldás az iskolanénék behozatala városunkra nézve, tanusítják a szülők s gyermekek. Oly nagy számmal jelentkeznek a gyermekek, hogy az iskolai helyiségek már nem elégségesek azok befogadására 16-18 éves hajadonok kívánnak fölvétetni s pedig az első osztályba, csakhogy a kedves nénék körében lehessenek s tőlök valamit tanulhassanak, s miután a szükséges tudományok – s kézi munkákban minden valláskülönbség nélkül adnak tanítást, görög-nem-egyesült, sőt héber ajku leánykák is látogatják iskoláikat. A szülők közül pedig, ámbár még semmi tudósítványt sem bocsátottak közre a „pensionatus” [itt: tandíj] ügyében, igen sokan kívánják gyermekeiket tökéletes nevelés végett egészen beadni a zárdába kezelésök alá, úgy, hogy már többeket vissza kellett utasítaniok a hely szűke miatt.

A nénék közül három foglalkozik az előirt tantárgyak előadásával, kettő pedig kézi munkák s zongora tanításával. Kezdek pedig áldásteli működésöket a szende szüzek mult hó 11-én, miután előtte való napon mélt. püspökünk által ünnepélyesen bevezetettek s beigtattattak volna. A nagyszerű, városunkra s környékére nagy fontossága tekintetéből örökre emlékezetes ünnepély menetrendét nem lesz fölösleges ide igtatni.

Mindszenthó 10-én reggeli 8 órakor főpásztorunk teljes egyházi segédlet mellett csendes kis misét tarta a plebánia-templomban, hol meglepő népsokaság gyülekezék össze; jelen vala a többek közt tartományunk kormányzója s a főnökséget képző többi magas személyzet is. Evangéliom után ő méltósága a szószékre lépve alkalmi beszédében a szerzetes

rendek mivoltát ecsetelés nagy szükségességét az egyházban az emberi-nemnek fő s végcéljához vezethetésére olyannyira, hogy azok méltán az egyház szívének mondhatók. A szerzetes rendek s főleg a neveléssel foglalkozó nőrendek segítik az egyházat magasztos föladata megoldásában, midőn a vallás-erkölcsi érzetet a gyenge nemzedék szívébe csepegtetve azt akként képzik, hogy ezek egykoron jó családayákká válva a kereszténységet a család szentélyébe, honnét korunk ferde nevelési eszméi által kiküszöböltetett, bevéve, már ott plántálják a még zsege utókor szívébe stb. A végzett sz. miseáldozat után, mely alatt a jámbor nénék is ájtatosan áldozának, az ártatlanság fehérszínű mezében öltözött s koszorúkkal ékesített jövendő kedves tanítványok sorai közt a templom mellett levő anyaházba vezettetek az iskolanénék, hol a megfeszített Üdvözítő drága jelképének s szeplőtelen szűz anyja ékes szobrának, valamint a nénék jövendő lakásának beszentelése után ünnepélyesen fölolvastattak a mélt. püspöktől kiállított „meghívási” és „átruházási” okmányok, melyek nyomán a Münchenből meghívott „szegény iskola-nének” rendének megjelent tagjai a háznak birtokába igttatnak, mit a ház kulcsinak jelvényes átadása hathatós szavak kíséretében követett. Ezek után a mellék leány-iskolai épületbe történt az átmenet, hol a városi hatóság által kiállított „átszolgáltatási” okirat nyilvánított, melyben az iskolai helyiségek minden hozzá tartozókkal egyetemben adattak át. Legmeghatóbb volt a végjelenet, midőn az összesereglett kis leánykák kegyes s leereszkedő főpásztorunknak hozzájuk intézett kérdésére felelve szeretetet s engedelmisséget ígérnek a kedves nénikéknek, kik oly meszünnen jöttek, hazájokat, mindenöket odahagyva az ő kedvökért, hogy őket Isten előtt kedves gyermekeké, az emberi társadalomnak pedig s különösen a családoknak hasznos, vallásos s erényes tagjaivá neveljék; és midőn a főnőkné a maga s rendtársnői nevében forró köszönetét tolmácsolá a bennök helyezett bizalomért s Krisztusban testvéri szeretetért, mely őket a távol honból jötteket nem mint idegeneket hanem mint testvéreket karolta föl a nekik új hazában; és ennek Isten segélyével s a szeplőtelenül fogantatott szűz anya hathatós pártfogása mellett erejükből megfelelni s azt idő folytával mindinkább kiérdemelni főtörekvésök leend.

A nénék fizetése a város részéről mindeddig csak 700 pfrt; reményleni akarjuk azonban, hogy, miután a tanítványok nagy száma már is a 3. osztály megnyitását igényli, a városi tanács, tapasztalva a szép előmenetelt s üdvös hatást, melyet eszközöl a nénék munkássága s bölcs eljárás a nőnem czélszerű nevelésében, nem fog idegenkedni annak fölebb emelésétől. Addig a különben szerény s szegénységökben gazdag szüzek szükségét kegyes főpásztorunk bőkezűsége fedezi, ki azonfölül a csanádi ft. káptalan néhány tagjával egyetemben e szerzetes rendnek megyénkben főnállta biztosítására 10 ezer frtnyi alapítványt tón, melyhez nevezesen az állam-vasúti-társulat a nemes cél iránti figyelemből s ügypártolásból megység püspökünkez küldött 500 pfrttal járult.

S így szemmel látjuk lelkünkben örvendezve, mily különös Isten áldása lebeg e női rend s ennek fővárosunkban újonnan keletkezett anyaháza fölött! Hogy biztos jövőre számítanunk szabad, a legujabb örvendetes esemény jogosít föl; mert ím alig hogy egy hó telt el megjelenésök óta, s már három hajadon könyörög a rendbe fölvételért; s mi Istennek különös titkos ujját véljük láthatni abban, hogy a könyörgők egyike a héber vallásból kikeresztelkedett de protestans hitfelekezetű nő, ki minden perczen kész áttérni, csakhogy hó kívánalma teljesedjék. Legyen úgy, hogy az égi jegyes édes szava hívja e drága vérén megváltott lelkeket kiválasztott jegyesei sorába.

S mindez meggyőz bennünket arról, hogy valóban méltán „Mária segít!” cím diszelg ez ujon alakult zárda homlokán. Mária bizonyára segít is, s nem hagyja megszegyenülni a benne bizókat.